

- 4 -

КАЛОЯНЪ

Тревога! На оржие!
Всеки боляр да събере
хората си! Катепанитѣ
да стегнатъ войската!
Князь Иона да повика
своитѣ кумани задъ Дунава! / трѣгва /

/ чуватъ се тревожни трѣбни призиви, мръква се, въ далечината се
мъркатъ запалени факли, народътъ се вълнува като море . /

*Всеки трѣбна оржие и се кареше в сѣрцѣ си да
кампани дѣла*

КАРТИНА ВТОРА

сцена първа

/ Широка сводеста стая, съ дебели стени, подъ чиито прозорчета сж на
редени миндерчета. Въ една ниша гори кандило /

Царицата и Зоя предатъ

ЦАРИЦАТА

Пакъ сама. Отново сама...
Такъв ли трѣбваше да бжде
моятъ жребий?
Въ невесели часове, потънала
въ грижи да прекарвамъ дни
и ноци съ прежда въ ржка...
Все въ бранъ и тревога изми-
наватъ годинитѣ на моята
младостъ... Какъ се смири
така буйното чедо на Карпатитѣ?
Царица въ Търново!
О! / захвърля прежда и вретено /
Това животъ на царица ли е?
Винаги сама...

И последната жена въ Търново
е по-щастлива отъ менъ!

/ става и отваря прозореца /

Нощта мами и опиянява
Въ трѣпенъ блѣсъкъ искри
сияйното небе...

Трендафили и перуники
лъхатъ замайващи ухания
Ето вече и зората лъха
съ румено крило...

А азъ съмъ винаги сама...

/ оборва чело /

И тази нощъ ще мине безъ сънъ
Тѣй тежко е сърдцето ми
Сякашъ зло ме дебне
Сякашъ тъмна вестъ следъ
мигъ ще помрачи този
тревоженъ покой...

Не се оставяй грижи да
те измъчватъ, царице...